

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/53/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200476
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200476.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: L. B., bytom W.. XX, S., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Drieňová č. 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-OLVS-62/2010 zo dňa 21. januára 2011, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/50/2011-30 zo dňa 14. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/50/2011-30 zo dňa 14. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. SLV-OLVS-62/2010 zo dňa 21. januára 2011, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky zamietol rozklad žalobkyne proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odbor priestupkov č. SVS-OP-2010/015406/TLT zo dňa 5. novembra 2000 a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh žalobkyne na obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky, sekcie verejnej správy, odbor priestupkov č. LVS-230-2008/01054/ TGH zo dňa 25. marca 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu v Žiline č. 2006/05051-000882/1031-1033/2BE zo dňa 20. decembra 2007 o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon“) a uložení pokuty vo výške 500 Sk (16,60 €).

Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a stotožnil sa aj s právnymi závermi žalovaného, že v danom prípade rozhodnutie a postup žalovaného bol z pohľadu žalobných

dôvodov v súlade so zákonom. V dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobkyňa vo svojom návrhu na obnovu konania uviedla, že dňa 21. októbra 2008 na súdnom pojednávaní vyšli najavo nové skutočnosti, že T.. P. sa dopustila podvodu a taktiež správny orgán uznal T.. P. vinnou zo spáchania priestupku proti majetku, preto výrok „podvodníčka“ ju nemohol uraziť. Krajský súd skonštatoval, že uvedené dôvody žalobkyňa uviedla aj v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, kde rozpisuje význam slov „zlodej, okradnúť, podviesť“ a rozpisuje jednotlivé konania T.. P., ktorým mala naplniť význam týchto slov. Krajský súd mal za to, že žalobkyňa poukázala už v odvolacom konaní na uvedené skutočnosti a preto nebolo možné povoliť obnovu konania z dôvodu, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, pretože tieto skutočnosti boli známe už v konaní o priestupku na správnom orgáne.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že ona podala odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu o priestupku dňa 21. januára 2008. V prvom návrhu na obnovu konania ako dôvod navrhovanej obnovy konania uviedla, že dňa 21. októbra 2008 (9 mesiacov po podanom odvolaní) oznamovateľka priestupku konala takým spôsobom, že ho možno označiť niektorým z výrokov, ktoré sú jej kladené v rozhodnutí o priestupku za vinu. Uviedla, že taktiež poukazovala na tú skutočnosť, že po právoplatnom skončení priestupkového konania Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodlo dňa 16. apríla 2008, že oznamovateľka priestupku sa dopustila priestupku tým, že v rozpore so zákonom zbúrala jej stavbu a prikázala jej neznámych osobám, aby si odniesli jej veci uložené v zbúranej stavbe. Skutočnosť, že osoba, ktorá mala byť urazená slovnými výrokmi pri konflikte, za ktorý sama nesie priestupkovú zodpovednosť, je vždy okolnosť, ktorá má vplyv prinajmenšom na výšku sankcie. Ďalej žalobkyňa uviedla v druhom návrhu na obnovu konania ako dôvod navrhovanej obnovy konania, že dňa 15. apríla 2009 nahliadla do spisu, v ktorom sa nachádza zápisnica zo dňa 2. apríla 2009 (viac ako 15 mesiacov od podania odvolania), ktorá zachytáva výpoveď oznamovateľky z toho dňa. Vzhľadom na obsah spisu, kde mal správny orgán neskôr preukázané, že výpoveď oznamovateľky priestupku sa nezakladá na pravde a vedome ako účastníčka konania uviedla nepravdu, je možné označiť toto konanie niektorým z výrokov, ktoré sú jej kladené v rozhodnutí o priestupku za vinu. Táto skutočnosť nebola predmetom priestupkového konania, keďže sa jednalo o opísanie konania, ku ktorému došlo po 15 mesiacoch od rozhodnutia vo veci. Poukázala na znenie § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch a uviedla, že pri hodnotení, či výroky kladené za vinu boli spôsobilé ublížiť na cti oznamovateľke priestupku, sa musí vychádzať z objektívnej pravdy a nie iba z tvrdení a subjektívnych pocitov oznamovateľky. Z tohto dôvodu je správny orgán povinný citlivo hodnotiť každý jeden dôkaz a v prípade, ak existujú pochybnosti o intenzite zásahu a opodstatnení výrokov, ktoré mali ublížiť oznamovateľke na cti, aplikovať zásadu in dubio pro reo. Aj, keď mal správny orgán preukázané, že na cti ublížené bolo, musí pri ukladaní sankcie prihliadnuť na všetky okolnosti, za ktorých k spáchaniu priestupku došlo a takou okolnosťou je aj správanie oznamovateľky priestupku, čo je dôvodom pre uloženie miernejšieho trestu alebo aj upustenia od uloženia sankcie podľa § 11 ods. 3. Uviedla, že v samotnom konaní na svoju obhajobu nemohla použiť dôvody uvádzané v návrhu na obnovu konania, pretože vyšli najavo až po 9 a 15 mesiacoch od jej odvolania a preto tieto dôkazy nemohla použiť na svoju obranu v priestupkovom konaní a preto správny orgán pri rozhodovaní o vine a treste ich ani nemohol vziať do úvahy, nehodnotil ich a neprihliadal na ne. Ďalej uviedla, že v rozhodnutí o priestupku ani v odvolacom konaní nebolo zmienky o tom, že sama oznamovateľka priestupku sa dopustila voči nej protispoločenského konania, ktoré bolo neskôr vyhodnotené ako priestupok proti majetku. V tom čase nebolo priestupkové konanie ohľadne priestupku oznamovateľky skončené a o priestupku rozhodnuté. Rozhodnutím odvolacieho orgánu - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky môže túto skutočnosť preukázať a samotné rozhodnutie je dôvodom na obnovu konania a to už len z dôvodu skúmania uloženia miernejšej sankcie. Ďalej uviedla, že v čase rozhodovania o vine žalobkyne sa nemohlo preukázať, že oznamovateľka priestupku prikázala rozkrádať jej veci, z rozhodnutia prvostupňového orgánu zo dňa 20. decembra 2007 vyplýva „...obvinená musela vedieť, že ku šope, ktorá bola príčinou konfliktu, nemala list vlastníctva, napriek tomu volala opakovane hliadku polície...“ až po právoplatnom rozhodnutí jej priestupkovej veci dospel odvolací orgán - Ministerstvo

vnútra Slovenskej republiky k záveru, že stavba bola v jej vlastníctve (vlastníctve alebo jej matky žalobkyne) ako aj veci v nej uskladnené a oznamovateľka priestupku sa dopustila sama priestupku tým, že stavbu zbúrala a veci z nej prikázala odniesť nevedno kam neznámym osobám. Ďalej uviedla, že v odôvodneniach rozhodnutí jednak prvostupňového, ako aj odvolacieho sa ani zmienkou nespomína, že oznamovateľka priestupku sa sama dopúšťala protiprávneho konania proti jej osobe a dopustila sa priestupkového konania, čo je poľahčujúcou okolnosťou v jej prospech, teda v prospech žalobkyne. Podľa žalobkyne všetky tieto skutočnosti ovplyvňujú ak nie vinu obvineného, tak prinajmenšom výšku a druh uloženej sankcie. Tvrdila, že jej ako žalobkyňi sa jednoznačne kladie za vinu, že oznamovateľku priestupku urazila tým, že ju označila za zlodajku. V čase rozhodovania o priestupku žalobkyne nebolo rozhodnuté o tom, či sa skutočne dopustila priestupku proti majetku. Správny orgán v rozhodnutí o odvolaní zo dňa 25. marca 2008 na str. 5 uviedol, že skutok žalobkyne sledoval za cieľ uraziť oznamovateľku priestupku. Následne s odstupom niekoľkých mesiacov uznal sám žalovaný vinnou oznamovateľku z priestupku zo skutkov, ktoré sa bežne označujú slovom zlodejstvo, kradnutie a pod. Pokiaľ žalovaný neskôr rozhodol o odvolaní tak, že oznamovateľka priestupku sa takého konania dopustila, mal dôvod na zmenu rozhodnutia a výrok, ktorým určil, že ona mala oznamovateľku uraziť, na základe tohto rozhodnutia zmeniť. Podľa žalobkyne musí byť záver, že sama oznamovateľka sa dopustila priestupkového konania i súčasťou rozhodnutia a jeho odôvodnenia o priestupku žalobkyne a preto sa domáha obnovy konania. Uviedla, že obnovy konania sa domáha z dôvodu, že keď povedala oznamovateľke priestupku, aby neokrádala jej matku, bola to kritika a ak sám žalovaný neskôr uznal, že sa oznamovateľka dopustila priestupku a ona ako žalobkyňa na jej konanie len poukazovala, išlo o kritiku jej konania. Poukázala na § 13 ods. 1 a § 11 Občianskeho zákonníka a súvislosť kritiky s týmito ustanoveniami. V závere svojho odvolania žalobkyňa uviedla že súdy ani nemohli preskúmať skutočnosti, ktoré zakladajú dôvody obnovy konania, nakoľko súdy preskúmali rozhodnutia na základe dôkazov a skutočností preukázaných do času ich vydania a z povahy inštitútu obnovy konania vyplýva, že dôvody na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ a e/ zákona č. 71/1967 Zb. sa považujú skutočnosti, ktoré vyšli najavo po právoplatnosti konania.

Žalovaný žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a poukázal na dôvody jeho vyjadrenia k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. júla 2013, pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z administratívneho spisu mal za preukázané, že na základe podnetu T.. J. P. začal Obvodný úrad v Žiline priestupkové konanie vo veci spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, v ktorom konaní bola obvinenou z priestupku žalobkyňa. Prvostupňový správny orgán v základnom konaní opakovane nariaďoval vo veci ústne pojednávanie na prejednanie priestupku, ktorého sa žalobkyňa napriek poučeniu nezúčastnila ani raz a dôvodila svojimi zdravotnými problémami. Správny orgán si po opakovanom odročení pojednávania vyžiadala od ošetrojúceho lekára žalobkyne informáciu o jej zdravotnom stave (zo dňa 5. novembra 2007), z ktorej vyplýva, že zdravotný stav žalobkyne jej dovoľuje zúčastniť sa konania pred správnym orgánom. Rovnako z administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa napriek tvrdeným zdravotným ťažkostiam a práceneschopnosti, ktorou ospravedlňovala svoju neúčast' na pojednávaní, dostavila na mestský úrad, kde žiadala vyhotovenie správy o svojej povesti. Správny orgán preto v súlade s § 74 ods. 1 zákona prejednal vec v neprítomnosti žalobkyne. Po vykonanom dokazovaní a zhodnotení dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žalobkyňa sa skutku dopustila tým, že T.. J. P. dňa 13. mája 2006 v čase medzi 11.00 hod. a 16.00 hod v blízkosti domovej nehnuteľnosti v S. na W. E. č. XX urážala slovami „zlodejka, podvodníčka a príslušníčka ŠTB“ a obviňovala ju, že okráda jej matku. Správny orgán jej za spáchanie uvedeného priestupku uložil pokutu v sume 500 Sk (16,60 €).

Ako tiež vyplýva z administratívneho spisu, po podaní rozkladu žalovaný prvostupňové priestupkové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobkyne, ktoré spočívali v tvrdení, že svedecké výpovede nekorešpondovali s listinnými dôkazmi, svojim konaním len chránila svoj majetok, že vlastnícke právo T.. P. je spochybnené, že správny orgán neakceptoval jej práceneschopnosť a nebola dodržaná zásada in dubio pro reo. Žalovaný pojednával v neprítomnosti žalobkyne a poukázal na to, že v konaní nariadil osem ústnych pojednávaní, na ktoré sa žalobkyňa nedostavila napriek tomu, že podľa vyjadrenia jej ošetrojúceho lekára, jej zdravotný stav nebránil zúčastniť sa pojednávania. K vykonanému dokazovaniu pred správnym orgánom uviedol, že každý svedok bol pred výpoveďou poučený o svojich právach a povinnostiach, správny orgán všetky vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach a keďže žalobkyňa nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by bola preukázaná nepravdivosť už vykonaných dôkazov, považoval odvolací správny orgán zistenie skutku za dostatočne preukázané. Žalovaný sa stotožnil aj s výškou uloženej pokuty. Na záver poukázal na to, že konanie, ktoré má znaky priestupku, nesie so sebou právnu zodpovednosť za takto spáchaný priestupok a ubližovanie inému na cti nemožno považovať za primeraný spôsob obrany proti priamo hroziacemu útoku na záujem chránený zákonom, pretože týmto skutkom sa sledoval cieľ uraziť a ponížiť iného a nie odvrátiť nebezpečenstvo. V predmetnej právnej veci bolo predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, preto sa súd tvrdeniami žalobkyne zameranými na zdôvodnenie jej vlastníckych práv dôvodne nezaoberal.

Rovnako nemal dôvod pochybovať o dôveryhodnosti svedkov B. a Q., z ktorých výpovedí jednoznačne vyplýva, že ako susedia konflikt, ktorý sa stal dňa 13. mája 2006 v čase medzi 11.00 hod. až 16.00 hod. medzi žalobkyňou a T.. J. P., sledovali.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobkyne vidiacu rozpor v obsahu úradných záznamov príslušníkov polície zo zásahu a ich neskoršími svedeckými výpoveďami, s poukazom na to, že ako vyplýva z obsahu ich svedeckých výpovedí pri zásahu (konajúc vo veci priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 priestupkového zákona, z ktorého bola obvinená T.. J. P.) sa zameriavali na odstraňovanie drevenej garáže, odpratávanie vecí v nej uložených a odpratávanie pozostatkov stavby a v čase podávania svedeckých výpovedí si s odstupom času spomínali aj na verbálne prejavy medzi žalobkyňou i T.. J. P. v rozsahu ako tieto prejavy zachytili svojimi zmyslami a spomínaním na tento zásah. Obsahom ich výpovedí a ich vypovedacou hodnotou sa v dostatočnej miere zaoberali správne orgány prvého i druhého stupňa, tieto náležitým spôsobom v súlade s logickým uvažovaním vyhodnotili a s ich závermi sa stotožnil krajský súd ako i odvolací súd. Nebolo úlohou súdu v konaní skúmať dôvody, pre ktoré príslušníci niekto z hliadok prítomní dňa 13. mája 2006 v súvislosti s riešením vlastníckych vzťahov medzi ňou a T.. J. P. nezasiahli vtedy aj vo veci predmetného priestupku, a táto skutočnosť, na ktorú poukazovala žalobkyňa, podľa názoru odvolacieho súdu nevylučuje, že títo svedkovia vnímali vlastnými zmyslami skutkové okolnosti tak, ako ich opísali vo svojich výpovediach a niet dôvodu považovať ich z tohto dôvodu za nevierohodné, účelové alebo tendenčné. Nebolo možné napokon zohľadniť ani tvrdenie žalobkyne o primeranosti jej postupu pri ochrane jej majetku, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňou použité expresívne výrazy nemožno vzhľadom na ich obsah, formu a okolnosti, za ktorých boli prednesené, považovať za oprávnenú kritiku T.. J. P. zameranú na odvrátenie priamo hroziaceho útoku na zákonom chránený záujem (najmä, ak v tom čase boli prítomní príslušníci štátnej aj mestskej polície), ale tieto evidentne sledovali cieľ uraziť a ponížiť iného.

Vyššie uvedené skutočnosti vyplývajú teda z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Sžo/58/2009 zo dňa 2. februára 2010 ktoré rozhodnutie sa v odvolacom konaní zaoberalo priestupkovou vecou žalobkyne zo základného konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, ako i žalovaného, že v danom prípade skutočnosti, na ktoré poukazuje žalobkyňa vo svojom návrhu na obnovu konania, nie sú takými skutočnosťami, ktoré by vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia v konaní, ktorého obnovenia sa žalobkyňa svojím návrhom domáha. Naopak, existovali už v čase základného priestupkového konania, v ktorom bola žalobkyňa uznaná vinnou z predmetného priestupku.

V danom prípade zákonnou podmienkou, že pre nové skutočnosti alebo dôkazy sa konanie obnoví, je

predpoklad, že vyšli najavo a to po právoplatnosti rozhodnutia a že ich účastník konania v pôvodnom konaní buď vôbec nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu o takýto prípad sa v danej veci nejedná. Všetky skutočnosti a dôkazy, na ktoré poukazuje žalobkyňa existovali už v pôvodnom konaní, ako to vyplýva z dôvodov napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a taktiež i z dôvodov rozhodnutia žalovaného. neušlo pozornosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalobkyňa bola v základnom priestupkovom konaní prakticky nečinná a vôbec neprodukovala žiadne dôkazy. Túto skutočnosť mal odvolací súd za preukázanú z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/58/2009 zo dňa 2. februára 2010, za dôvodov, ktorého vyplýva, že prvostupňový správny orgán opakovane nariaďoval vo veci ústne pojednávanie na prejednanie priestupku, ktorého sa žalobkyňa napriek poučeniu nezúčastnila a neraz ad dôvodila svojimi zdravotnými problémami, avšak správny orgán si po opakovanom odročení pojednávania vyžiadala od ošetrojúceho lekára žalobkyne informáciu o jej zdravotnom stave, z ktorej vyplýva, že zdravotný stav žalobkyne jej dovoľuje zúčastniť sa konania pred správnym orgánom. Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky v dôvodoch uvedeného rozsudku konštatuje, že z administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa napriek tvrdeným zdravotným ťažkostiam a práceneschopnosti, ktorou ospravedlňovala svoju neúčast' na pojednávaní, sa dostavila na mestský úrad, kde žiadala vyhotovenie správy o svojej povesti a správny orgán preto v súlade s § 74 ods. 1 Zákona prejednal vec v neprítomnosti žalobkyne. Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozsudku okrem iného uvádza, že žalovaný trval na správnosti a zákonnosti svojho postupu, keď pojednával v neprítomnosti žalobkyne a poukázal na to, že v konaní nariadil osem ústnych pojednávanií, na ktorej sa žalobkyňa nedostavila napriek tomu, že podľa vyjadrenia jej ošetrojúceho lekára, jej zdravotný stav nebránil zúčastniť sa pojednávania.

Pre poučenie žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že nie je vôbec rozhodujúcou skutočnosťou pre povolenie obnovy konania, či iné priestupkové konanie (konanie, v ktorom mala byť prejednávaná ako obvinená z priestupku T.. P.) bolo, alebo nebolo v čase prejednávania priestupku žalobkyne právoplatne skončené. Rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú nebolo návrhu žalobkyne na obnovu konania vyhovie, je to, že samotná žalobkyňa nepreukázala, že by skutočnosti alebo dôkazy, od ktorých odvodzovala pre seba priaznivejšie rozhodnutie, vyšli najavo až po právoplatnom skončení základného priestupkového konania.

V danom prípade pre posúdenie zákonnosti danej veci je rozhodujúce, že všetky skutočnosti a dôkazy, na ktoré teraz poukazuje žalobkyňa, existovali už v čase základného priestupkového konania, v ktorom bola obvinená žalobkyňa a tiež nie je možné tvrdiť zo strany žalobkyne, že by tieto skutočnosti alebo dôkazy žalobkyňa nemohla uplatniť v základnom konaní. V danom prípade ušlo pozornosti žalobkyne, že vôbec nejde vo veci o nové skutočnosti alebo dôkazy, pretože všetky tieto skutočnosti a dôkazy v skutočnosti existovali v základnom konaní a žalobkyňa nič nebránilo, aby tieto na svoju obranu i použila. Žalobkyňa však ako už bolo uvedené aktívne nespolupracovala so správnym orgánom tak ako to má na mysli zákon o správnom konaní a v základnom konaní neprodukovala v podstate žiadne dôkazy, pretože tieto skutočnosti vyplývajú z administratívneho spisu. Žalobkyňa však napriek týmto konštatáciám, ako to vyplýva z administratívneho spisu, poukazovala na tieto skutočnosti, pretože to vyplýva z jej odvolacieho prejavu v základnom priestupkovom konaní, keď napadla odvolaním rozhodnutie Obvodného úradu v Žiline, o ktorom v odvolacom konaní rozhodovalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré sa s námietkami a argumentmi žalobkyne riadne vysporiadalo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, ako i žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania - základného priestupkového konania a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 OSP, ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a žalobkyňa náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v tomto odvolacom konaní úspešná nebola a žalovanému správne orgánu napriek úspechu vo veci náhrada trov konania neprináleží zo zákona. Vzhľadom na tieto skutočnosti rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, že účastníkom náhradu trov odvolacieho priznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.